

estimo describenda sunt ea, quae supra uo loco retulimus. In estimo vero ruralium, ultra ea, quae in estimo ciuium describi debent, est etiam describenda capitatio. Nam rurales ipsi ultra capitationem, & congreuam annonam tenent ad alia munera tam mere patrimonialia, quam mixta, & duntaxat excusantur à meret per personalibus, tempore quo culturę incumbunt, atque ita loquitur dicta l. i. C. ne rust. ad vllum obsequio. sicuti declarant Albericus in rub. ff. de mune. & hono. nume. 81. Lucas de Penna in l. i. col. 2. vers. in glos. ad officia. C. de agric. & cens. libro vndecimo.

66 Ita etiam iudicauit Excellentiss. Senatus ann. 1557. & obseruatum ita fuit per tempus, cuius nulla extat initia memoria.

Septimò obiectur, quod illud plus oneris ferendū, & sustinendum à ruralibus pro capitatione, verificatur in tributo capitus ordinario, de quo in l. 3. in princ. ff. de censibus, & in l. i. C. de capita. Ciuium censibus, vel in onere personas tantum respiciente, vt sunt salaria Rectorum, & similia, ut scribunt Bartol. in l. vnicā, colum. 3. vers. circa primum, nume. 21. C. de mulier. & in quo loco lib. 10. & Bellonus in consil. 12. nume. 8. alioqui si intelligeretur etiam de inductionibus, & alijs impositionibus patrimonialibus, contrarius esset legibus dicentibus, eas personis non indici, sed rebus. l. secunda, C. de anno. & tributis libro decimo, & l. vlt. C. de muner. patrīmo. eodem lib. decimo, cum similibus.

Respondet primò, veram non esse argumentationem hanc, cum Bartol. in dicta l. vnicā, numero vigesimo secundo, C. de mulier. & in quo loco, non se 67 terigit ad sola salario + Rectorum exigenda per capita, sicuti etiam loquitur Alex. in conf. 68. nu. 3. li. 68.2. non excludendo, quin, & capita + grauazi possint, & debeant in præstatione census Principis, iuxta dictam l. 3. in princip. ff. de censibus, & quæ scripti supra. Immo Natta in conf. 183. lib. 1. ex eiusdem Bartol. sententia respondit, Salaria Rectorum exigā ruralibus per as, & libram.

Respondet secundo, duo hæc esse diuersa, quod 69 capitula + ipsa in estimo, & catastro describantur, & ceſſantur, dicta l. 3. in principio ff. de censibus, & in l. i. C. de capita. ciuium censibus eximen lib. 10. & quod 69 collecta + aliqua pro causa indicta, & imposta, ut putata pro salario Rectorum, pro Aduocatis, pro Medicis, & similibus exigatur per capita, sicuti satis manifestū est. De primo nos loquimur, quod scilicet sicuti prædiorum rusticorum iugerū numerus, ipsorum prædiorum qualitates, fructus masla, mercimonii, & alia supra commemorata, & stimantur, censetur, & in ipso Catastro describuntur, ita & ipsa ruralium capita, quippe qua loco prædi fructuum, & mercimonii sint.

Vltimo existimandum, atque credendum est, quod & Excellentiss. Gubernator, & Magistratus Ordinarius in assignatione portionis quota, tam ciuitati, quam ruralibus factis, rationem habuerint maioris oneris impenarum, quas ciues faciunt, dum in ciuitate vivunt, & minoris ruralium, qui in Oppidis, & vicis modico vitam agunt. Quas quidem maiores, & minores impensis, in conficiendis estimis, & Catastris maximè considerabiles sunt, sicuti in scriptum reliquit Lucas de Penna in l. 3. qd. 12. versic. Ex præmissis C. de quibus muneri, vel præsta, nemini licet se excusa. lib. 10. qui refert, & commendat constitutionem Caroli II. Regis Neapolitanorum, qua statuit, quod Aestimatores 70. + bonorum, quos difcullores, vel per aquatores iure appellari, inquit, non habeant respectum (verba hæc sunt Lucæ) columnmodo ad amplas possessiones, quibus possellores earum in terra ipsa diuites reputantur, sed tam ad moderatas expensas, ac etiam necessarias, quas interdum pro seruitijs Regiae Curie subeunt. Inter-

dum pro seruando congruo honore domus, & generis eorum. Nonnunquam etiam pro honore filiorum, ita quod anno transacto, parum aut nihil remanet apud eos, quam ad paucitatem expensarum incontingit obventionibus, qua ex mobilibus, animalibus, & mercationibus, atuſicis, & agricultura percipiunt Burgeses (sunt ij apud Neapolitanos in oppidis, & vicis habitates) & homines proprijs manibus laborantes, licet possessionibus non abundant.

Hactenus Lucas de Penna, cuius quidē traditio, & doctrina optime conuenient ciuibis Papienſibus, ac eorum ruralibus, sicuti etiam ipsa multorum annorum ostendit experientia. Est enim recens admodum memoria grauissimi oneris, & impensa, quam sustinuit ipsa ciuitas Papia in aduentu Serenissimæ Reginæ Dominae noſtræ, ac etiam Serenissima Infantis, & aliorum Principum. Non modica etiam est impensa quam quotidie ferunt ciues in congruo victu, & vestitu pro honore, & decoro domum, & familiarium praestitum nobilium; ac etiam in educandis atendisque filiis. E contra autem rurales ipsi modico viuunt, similes impensas non faciunt, Et huius maioris oneris, & 71 impensa + habendam esse rationem inter ciues, & rurales in terminis respondit Simon de Pratis in consil. 84. num. 14. & in conf. 119. nume. 33. Est etiam valde grauior impensa ciuitum illa ruralium in adificandis domibus, quibus opus habent, ut congrue, & honeste habitent. Et grauiora onera sustinere ciues quam rurales ob idque habendam esse rationem in divisionibus, & assignationibus portionum præstationis, quæ fieri contigit Camera Ducali, censuit Senatus Excel lentiss. anno 1575. dum ageretur de onere taxus proquiratur inter ciuitates, & earum Comitatus, seu rurales, quod cum ciuitates maiora sustineat onera, quam Comitatus rationem habendam esse, quod in taxa Equitatus ciues minus, quam rurales grauenter. Quibus sat constat minus recte pro ruralibus Cremonensium 72 respondisse + Crauettam in consil. 972. in fine, cum dixit, indignum esse relatu, quod aiunt ciues, sumptus grauiores a le fieri, Cum ipsorum ciuitam sit culpa (inquit Crauetta) si plus impendunt, quam eorum ferunt reditus, iuxta l. 3. §. vlt. ff. vbi pup. educari debeat, in authen. vt determ. sit cler. nume. cap. Sopita in fine, & cap. antepen. de censib. Et quod à sapiente (subiungit Crauetta) docemur. Ne tibi quid desit, quæ sit vtere parce. Vtque quod est seruus, semper tibi desesse patato. Et illud eiusdem: Vtere quæ sitis modice, cum sumptus abundat. Labitur exiguo quod partum est tempore longo. Et illud facit Parſimonia magnum, veſtigal, & alia, de quibus apud ipsum Crauettam, qui vere, vt dixi, minus recte respondit: Cum nostro in casu maiorum impensa, & onera sint, & considerentur quæ congruo corum statu conuenient, non de profusis, & inutilibus, sicuti ex Luca de Penna diximus sup. Non enim repugnat parſimoniæ, si diues, et nobilis vtatur bonis eibis, si honoris habet domum, 74 si seruos, seruas, & equos. Cum alimenta + præstanda sint secundum qualitatem, & statum personæ, nobili, & diuiti, iuxta eius nobilitatem, & opes, & rustic se- 75 cundum eius rusticitatem. Non enim nobilis + conuenit vt cibis, quibus vesci debent rusticci, cap. non cogantur distincte. 41. & scribunt Baldus in l. 2. in fine C. quod cum eo Angelus, & Imola in l. Nefennius §. vlt. ff. de re iud. Tiraquellus in tract. de nobilitate, cap. 20. num. 142. & alii, quos refert Io Petrus Surdus in tract. de alimento tit. 4. q. 18. nu. 8. qui nu. 9. & 10. ex aliorum sententia subiungit, nobili præstanda esse alii menta + etiam præseruis, & num. 12. addit, quod è contra rusticis vt nō debent cibis delicatis, nec pane albo, sed grosso ex fabis, & filigine, Caseo, Capis, & Allio. Ita quo ciuiis nobilis vestibus magis honoris habet,

bricam dicti Io. Bapt. & Modoetia & dictum reditum reliquit eius sorori moniali in Monasterio Santi Martini donec vixisset. & post eius mortem pro dimidia reliquit dicto Monasterio, & pro alia dimidia Reuerendis Clericis regularibus Sancti Mariae & robiola eiusdem oppidi Modoetia. Predicta Monialis donec vixit exegit dictum redditum. Mortua ipsa Moniali anno 1597. dicti legatarij hoc est Reuerendi Clericis regularibus & monasteriorum Monialium Sancti Martini, vocata dicta Communitate, ac etiam dicta etatea pro omni eorum interesse perierunt predicti legati solutionem a die mortis dictæ Monialis citra. Idem petierunt Reuerendi Franciscani cessionary dicti Menes emperoris huius reditus. Latet fuit sententia à D. Malumbra I.C. Reuerendis Clericis regularibus, & Monasterio Sancti Martini, à qua sententia cum fuisset appellatum per dictos Reuerendos Franciscanos, tandem causa fuit introducta in Excellentissimo Senatu, qui referente per illuſtri D. C. & fare Gallarato, ordinavit, dictum redditum esse solendum dictis Reuerendis Franciscanis ut cessionary dicti Menes, nullo facto verbo super actione dictorū Reuendorum Clericorum regularium, & Monasterij Monialium legatariorum.

Dubitari nunquam contingit, an legatum dicti reditus factum dictis Reuerendis Clericis regularibus, & Monasterio Monialium tanquam facium de re aliena debeat vel non, seu saltu eius estimatio?

Initium à Domino.

CONSILIVUM MCXLV.

REpondendum videbatur, prædictum legatum dicti reditus factum à Cisnusculo testatore dictis Reuerendis Clericis regularibus, & monasterio Monialium Sancti Martini non valere, atque ita eis non deberi, etiam quo ad estimationem, & hoc quidem dupliciti argumento.

Primo, quia reditus iste erat Reuerendorum Franciscanorum, ob cessionem eius factum anno 1583. à Maxene tunc domino, cui ipse Cisnusculo titulo cessionis vendiderat, & si cum, + pacto redimendi, quod non impedit quin translatum sit dominum in emporie & cessionarium, sicuti post alios tradit Tiraquellus in tract. de Conventionali in §. 2. glo. prima num. 28.

2 At qui res Ecclesiæ legari + non potest, à testatore sciēter legante, & ob id non debetur legatarii, etiam quo ad ipsius rei estimationem. Ergo hoc legatum dicti reditus non videtur deberi dictis clericis, & monialibus. Illa minor argumenti propositio probatur auctoritate vnde decimam iuris Cælarei & pontificij interpretum, tempore.

3 Glos. in cap. si Episcopus 12. q. 5.

2 Innocencius in cap. filius noster col. 1. versi. teneantur de testa.

3 Butrius ibidem col. 2. versi. mihi placet.

4 Imola eodem in loco nume. 11. propè finem, versiculo vnde.

5 Ancharenus ibidem nu. 3. in fine.

6 Bartolus in l. apud Julianum. §. constat nu. 5. de lega tis primo.

7 Albericus eodem in loco nu. 4.

8 Romanus in consil. 235. nu. 5. in fine, & in dicto confilio 997. numero 27.

Tertiò, & vltimo suffragatur, quod testator reliquit

hunc reditum Ecclesiæ nempe Reuerendis Clericis

regularibus, & monialibus. At qui legatum f. rei alie-

næ ecclesiæ reliquit à testatore etiā ignorantē rē esse

alterius valet. Ergo legatum dicti reditus nostro in casu

valet. Illa minor argumenti propositio probatur quā

plurius auctoritate. Ita sanè tredecim doctores, me-

cum eis numerato, hanc probarunt sententiā, nempe.

Baldus

- 1 Baldus in repet. l. r. col. 14. versic. super prima quæstione. C. de sacro sanct. Eccles.
- 2 Castrensis in l. cum alienam. numero tertio Cod. de legatis.
- 3 Fulgosius eodem in loco nu. 4.
- 4 Comensis in l. si domus. §. de euictione num. 5. ff. de legat. i.
- 5 Aretinus ibidem nu. 5.
- 6 Imola in cap. filius noster. nu. 12. de testa.
- 7 Romanus in consi. 235. col. 2. versi. vltimo videturum numero 5. & in auth. similiter in speciali decimo septimo, versi. sed quando. C. ad l. Falcidiam.
- 8 Alex. in dicta l. si domus. §. de euictione num. 7. ff. de legat. i.
- 9 Iason eodem in loco. nu. 32. & in l. cum alienam nu. 12. C. de legatis.
- 10 Tiraquellus in tract. de priuilegijs piaæ causæ priuilegio 66. versi. sed tu itene.
- 11 Vasquius de successionum progressu lib. 3. §. 27. numero 41.
- 12 Crassus in §. legatum. q. 14. nu. 4.
- 13 Ego ipse lib. 4. præsumpt. 116. nu. 31.
- Ea ratione & argumento i) moti sunt, quod legatum & rei alienæ à testatore ignorante factum coniunctæ personæ valeat & debetur. l. cum alienam. C. de legatis & scripti in dicta præsumpt. 116. numer. 15. vbi num. 18. & 19. retuli exempla, quando factum est legatum & vxori, immo & amico valde familiari, & idem scripti in dicto consi. 997. nu. 14. lib. 10. Porro ecclesia, piaque causa nobis charior esse debet quam sanguine coniunctus vel amicus. Cum anima nostra bona sit aliis, personisque omnibus anteferrri debeat. l. sancimus. C. de sacro sanct. Eccles. & accedit quod ecclesia dicitur mater omnium fidelium, & consequenter testator ei legantis, cap. qui abstulerit. 12. q. 2.
- Et his intelligimus, hanc esse veram, & magis recentem sententiam egregie probat. Cōstitutio Concilij Agathensis relata in cap. si Episcopus. 12. q. 5. cuius verba hæc sunt. Si episcopus, condito testamento, aliquid de ecclesiastici iuris proprietate legauerit, aliter non valebit, nisi tamdem de proprio iurius facultate suppleuerit. Hancen concilium. Quia ex constitutione tollitur & diluitur ratio illa pro contraria opinione adducta, scilicet res ecclesiæ legati non posse, cum tanquam non existentes nostro in commercio alienari non possint. Cum verius sit posse alienari, modo ipsa ecclesia non patiatur aliquod detinmentum. Et quando solennitates a iure requisitæ obseruantur, cap. fine exceptione 12. q. 2. Ita respondent Alex. in consi. 9. num. 14. & 15. versi. Et per hoc patet libro 2. Curtius junior in consi. 30. numero 4. & Didacus Couarruias in dicta, filius noster. num. 5. versi. Verum hic intellectus, & c. qui his confirmat similibus, quod res minorum alioqui in alienabiles alienari tamen possunt, obseruat iuris solemitatibus. I. magis puto. ff. de rebus eorum. Ita & fundus dotalis sui natura in alienabilis alienari potest, seruata forma, ita quod legari potest, vt saltē præstetur estimatio, sicuti tradunt omnes tere in dicta l. apud Julianum. §. constat de leg. i. & alios refert Didacus prædictato in loco, qui responderet illi. §. constat, vt locum habeat in legato rei Principis, qui consensum præstare non solet, quando confucuit aliquid concedere non dicitur impossibile id obtinere. Et idem scriptis ipsem Didacum in Epitome de sponsalibus in secunda parte cap. 3. in initio. numero octavo post multos, quos refert, & latissime auctoritate quam plurim comprobavit nouissime Sanchez in tractat. de matrimonio libro texto dispositio 5. numero 11. Porro quod Pôtifer maximus solebat quotidie concedere aliqua bona ecclesiæ alienari posse certum est.
- Et demum quando appetit, vt nostro in casu, de mente testatoris, valet omnino legatum & rei Ecclesie, vt præstetur estimatio. Ita in specie consuluit Alexan. in dicto consilio 9. num. 14. versic. præterea etiam libro secundo.
- Præterea nostro in casu dici nulla ratione potest hunc redditum ecclesiæ alienari non posuisse, nec posse, cum manifeste constat pacto conuentum fuisse quod posset ab ipso Cisnusculo, & deinde a Menes eius cessionario redimi.
- Non obstante nunc argumenta in contrarium adduta. Nam illi primo responderetur, receptam magis sententiam esse in contrarium, quod scilicet valet legatum & rei ecclesiæ saltē quo ad estimacionem faciūt à testatore scienti rem illam esse Ecclesiæ. Ita sane sex decim i) grauissimi iuris interpretes, hoc est.
1. Petrus Pericentis in l. cum alienam. C. de legatis.
2. Cynus eodem in loco. Nos allegat Corneus, quem
- referam statim.
- 3 Hostien. in dicto capit. filius noster numero quarto, de testa.
- 4 Io. Andreas ibidem. nu. 3.
- 5 Baldus in dicta l. cum alienam. numero quinto C. de legatis.
- 6 Abbas in repeti. cap. cum esses. numero vigesimo de testam.
- 7 Barba. in dicto cap. filius noster. nu. 11.
- 8 Castren. in l. apud Julianum. §. constat. nume. de legatis primo.
- 9 Aretinus ibidem nu. 7.
- 10 Alex. eodem in loco nume. 8. & in consi. 9. num. 14. libro 2.
- 11 Iason ibidem nu. 44. & 45. & in l. cum alienam nu. C. de legatis.
- 12 Corneus in consi. 32. nu. 3. lib. 1.
- 13 Curtius junior in consi. 30. columna secunda numero tertio.
- 14 Didacus Couarruias in dicto cap. filius noster n. 5. versi. immo aduersus hanc.
- 15 Vasquius in tract. de successionum c reation lib. 3. §. 21. nu. 4. versi. sed licet.
- 16 Crassus in §. legatum. q. 14. nu. 17. & in fine.
- Et horum quidem sententiam egregie probat. Cōstitutio Concilij Agathensis relata in cap. si Episcopus. 12. q. 5. cuius verba hæc sunt. Si episcopus, condito testamento, aliquid de ecclesiastici iuris proprietate legauerit, aliter non valebit, nisi tamdem de proprio iurius facultate suppleuerit. Hancen concilium. Quia ex constitutione tollitur & diluitur ratio illa pro contraria opinione adducta, scilicet res ecclesiæ legati non posse, cum tanquam non existentes nostro in commercio alienari non possint. Cum verius sit posse alienari, modo ipsa ecclesia non patiatur aliquod detinmentum. Et quando solennitates a iure requisitæ obseruantur, cap. fine exceptione 12. q. 2. Ita respondent Alex. in consi. 9. num. 14. & 15. versi. Et per hoc patet libro 2. Curtius junior in consi. 30. numero 4. & Didacus Couarruias in dicta, filius noster. num. 5. versi. Verum hic intellectus, & c. qui his confirmat similibus, quod res minorum alioqui in alienabiles alienari tamen possunt, obseruat iuris solemitatibus. I. magis puto. ff. de rebus eorum. Ita & fundus dotalis sui natura in alienabilis alienari potest, seruata forma, ita quod legari potest, vt saltē præstetur estimatio, sicuti tradunt omnes tere in dicta l. apud Julianum. §. constat de leg. i. & alios refert Didacus prædictato in loco, qui responderet illi. §. constat, vt locum habeat in legato rei Principis, qui consensum præstare non solet, quando confucuit aliquid concedere non dicitur impossibile id obtinere. Et idem scriptis ipsem Didacum in Epitome de sponsalibus in secunda parte cap. 3. in initio. numero octavo post multos, quos refert, & latissime auctoritate quam plurim comprobavit nouissime Sanchez in tractat. de matrimonio libro texto dispositio 5. numero 11. Porro quod Pôtifer maximus solebat quotidie concedere aliqua bona ecclesiæ alienari posse certum est.

- menti fuisse in possessione, seu quasi exigendi hunc redditum, quo fit, vt eum legando, etiā si simplicibus verbis fuisse vñscit dicendo, relinquo doctissimis Reuerendis Clericis, & Monialibus redditum librarum ducentum, &c. diceretur reliquæ ipsum met redditum, non autem ius cum redimendi. Ita in specie respondit Ruinus in consilio 25. nume. nono, libro secundo quæ securus sum in Commentarijs de præsumptionibus libro quarto præsumpt. 116. numero 27. in fine, & dixi supra.
- Respondet secundo, quod quando testator habens partem aliquam in re a se legata vñs est verbis vñuersalibus, vt dixit lego t totam ram illam, vel omnem fundum, dicitur legasse etiam partem socij. Ita scribunt Bartolus in l. serui electione. §. vltimo numero quarto, & ibidem Ruinus numero 16. & Ripa numero 14. ff. de legatis primo. Decius in consilio 69. numero quarto versiculo, & ad hoc specialiter, & Craueta in consilio 80. numero 15. At qui testator noster vñs est verbis vñuersalibus. Ergo dicitur legasse totum ipsum redditum, non autem solum ius redimendi illum. Illa minor argumenti propositio probatur, quia testator dixit se legare redditum pleno iure. Quæ quidè verbis vñuersalibus, pleno iure, t significant sine aliqua detractione & diminutione. l. feminæ. §. vlt. C. de secundis nupt. & fusè tradit Tiraquellus in l. si vñquam in fine, nu. 10. C. de reuoca, donatio. & candem vim & effectum habet quod verba illa, totum, t omnia sicuti post alios scripti in Commentarijs de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 198. num. 11. 12. & 14. dum dixi, detractionem t salcidia, & Trebellianica ita esse prohibitam à testatore his uerbis, hæres meus restituat hæreditatem meam pleno iure, vt etiam dicitur ptohibita, si dixit, restitutus omnem hæreditatem, vel omnia bona, vel totam hæreditatem.

Respondet tertio, hunc redditum fuisse testatoris, & si pignoratum ac hypothecatum Menes, cui facto nomine cessionis & venditionis dicatur in eum translatum dominii. Hoc satis ex eo colligunt quod adest pactu redimendi, & ipse testator perleuerauit in possessione donec vixit. Quæ coniectaram faciunt, contraria, & cum fuisse potius pignoris t & hypothecæ, quæ venditionis, sicuti scripti in commentarijs de præsumptionibus libro tertio, præsumpt. 107. nu. 11.

20 Porro quando testator legat t rem propriam alteri hypothecatam & pignoratum, dicitur legasse totam ipsam rem, & ob id grauante heredem redimere eam, & præstare legatario. Ita tradunt omnes in leg. si res obligata, & l. si domus, §. de euictione, ff. de legatis primo, & multos refert Ruinus in l. serui electione. §. vltimo, nume. 30. eo. tit. de legat. i. vbi etiam Alciatus.

S V M M A R I V M

- 1 Filium, filiamque succedere in locum patris, vt concurrat cum patruo in successione patruo ab intestato fallit.
- 2 Filiūm ingredi locum patris in casu iuris communis, siue statuti.

3 Statuti Laudenensis quod frater succedat fratri, declaratio.

4 Filiam non ingredi locum patris, vt concurrat cum patruo, vbi ex statuto excluduntur feminæ causa masculorum.

5 Statutum excludens tacite sorores vocando fratres ad successionem fratris.

Sorores excludi tacite à successione statuti iurante fratre.

6 Fratrum nomine non venire sorores in dispositione statuti, nisi statutum loquatur de successione sororis, numero 7.

Tomus Duodecimus.

- 8 Patrualem esse remotiorem patruo in gradu altero patruo.
- 9 Filiam non ingredi locum patris, cum statutum excludit feminas.
- 10 Agnatorum nomine non significari feminas in statuto quo vocantur ad successionem agnai.
- 11 Fratris appellatione significari etiam patrualem, in statuto excludente sororem causâ fratris.
- 12 Avum maternum excludi statuto exclusa matre vbi adsint filij.
- 13 Actionem dari ei cui verba conuenient, licet non sit nominatim expressus in dispositione.
- 14 Filiam ex foro excludi à successione ea forore exclusa.
- 15 Statutum non favere ei cui statuti qualitates disunt. Feminam non posse vti statuto requirente qualitatem masculinitatis.
- Qualitatem statuti ade se oportere ei, qui vult vti statuto.

F A C T I S P E C I E S .

I Nclita ciuitatis lauda statuto sub rubrica. Quod frater fratri defuncto succedat prohereditare ita canuntur est. Statuimus quod frates siue sint ex utro que parente coniuncti, siue vnius si frater ex parte patris tantum, et alijs sint ex parte patris, & matris, & unus deceperit sine filijs, quod illi, qui supersint, succedat defuncto fratri in hereditate, quod ille frater defunctus si coniunctus ex parte patris & matris, alter ex superstitionibus. Et hoc locum habet, si deceperit sine testamento, quod statutum non habeat locum in successione materna.

Extat & aliud statutum sub rubrica. Qualiter masculinum comprehendat femininum, cuius verba haec sunt. In ciuitate & districtu lauda masculinum comprehendat femininum in his quæ congruunt virique sexus, salvo quod in successoribus ab intestato hoc non habeat locum, sed in illis obseruetur secundum quod iuxta sexum masculinum, et femininum hoc iure municipali cauimus est, quo deficiente, stetur iure communii.

Praesupponitur etiam in facto, ex tribus fratribus Mutio scilicet Torquato & Attilio, decessisse primū Mutium, relata sola filia Hippolita, deinde mortuum esse Torquatum absque filijs, superstitione Astilio tertio fratre.

Nunc dubitari contingit, an ad successionem dicti Torquati admitti debet dicta Hippolita una cum Attilio eius patruo, vel solus ipse Attilius.

Mutius Torquatus Attilius Hippolita.

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X L V I .

Espondendum videbatur, Hippolitam Torquati ex Mutio fratre neptem concurrere debere cum Attilio eius patruo ad successionem ipsius i orquati, cum iuris & Doctorum fit sententia filium siliæ

† uè ingredi locum patris prædefuncti vt concurrat cum patruo in successione alterius patri ab intestato defuncti. Ita sane statuit Iustinianus, i. reliquæ i auth.